

KUNST & kritikk

SELVPORTRETET:

Hanne Friis

– Hva ser vi på bildet?

– Bildet er tatt i atelieret mens jeg arbeidet med en av tekstilskulpturene i serien «nye ornamenter», laget av silkefløyel farget av kongler og Kochenille. Fargene ligner på hudtoner og det myke stoffet har en sanselig og kroppslig kvalitet. Alt formes med mine egne hender og hendene overfører tanker, impulser og følelser både bevisst og ubevisst.

– Hva tenker du om selvportrettet som sjanger?

– Spesielt innen malerkunsten er selvportrettet noe som har berørt og fenget meg. Umiddelbart tenker jeg på Helena Schjerfbeckes fantastiske, forenklete og sterke portretter som hun malte på slutten av livet. Penselen fanger noe mer enn selve observasjonen, det er magisk. **IGÅ**

Sommerens utstilling på Akershus kunstsenter gir betrakteren en p

Meksikanske grå

Line Ulekleiv
KUNST

«Body/Action/Object» Luis Felipe Ortega & Daniela Libertad

Akershus Kunstsenter, Lillestrøm
Står til 6. august

ANMELDELSE

Et noe monotont forsøk på å representere meksikansk samtidskunst.

De to meksikanske kunstnerne Luis Felipe Ortega (f.1966) og Daniela Libertad (f. 1983) er ikke spesielt kjente navn i norsk sammenheng. Men Akershus kunstsenters presentasjon av meksikansk samtidskunst har resultert i en konsentrert liten utstilling, stort sett med deres nyere arbeider. Den ber deg engasjere deg i et finstemt linjespill, uten større dramatiske kurver eller formalestetisk innovasjon.

Slektskapet mellom de to kunstnerne er absolutt synlig, til tross for at de tilhører to ulike generasjoner. Om utstillingen, kuratert av direktør ved Marso galleri i Mexico city, Sofia Mariscal, tar sikte på å presentere et representativt utvalg av meksikansk samtidskunst, blir inntrykket noe monotont. Men som poengtert duoutstilling er den interessant, og verkene vitner om en dedikert praksis, om enn trygt plassert innenfor et gjenkjennelig repertoar. Begge kunstnerne har stille, kontemplative studier (installasjoner, tegninger, fotografi, videoer, skulpturer) basert på menneskekroppens skala, med lett konseptuelt

METEORSTORM: Luis Felipe Ortegas installasjon «Landscape and Geometry (for P.P.P.)» består av vulkanske steiner og bomullstråder.

inspirerte arbeider som først og fremst opptrer som poetiske formalistiske utprøvnings. De konsentrerer seg om en erfaring av materialets nyanser, særlig grafittens gråsjatteringer på papir, strikt arrangert i geometriske former.

Luis Felipe Ortegas installasjon «Landscape and Geometry (for P.P.P.)» bruker rommet aktivt. Hvite bomullstråder krysser rommet og skaper avgrensede soner som blir fysisk utilgjengelige for betrakteren. Trådene binder opp vulkanske steiner spredt over hele rommet – uten tråden fremstår de som en

fiksert meteorstorm. Steinenes harde, knudrete karakter, som svarte og mer rødlige pimpsteiner, gir en urgammel taktilitet. Samtidig fremstår de som mystiske geografiske koordinater. Verket har også en rekke iboende historiske pekere, blant annet til den italienske filmskaperen og poeten Pasolini, selv om hans ellers intense tilstedeværelse er vanskelig å pakke ut av disse snorarrangementene.

Duchamps edderkopplignende installasjon på surrealistutstillingen i New York i 1942, «Sixteen miles of string», som med hyssing på kryss og tvers over utstillingsrommet forkludret den

direkte tilgangen til verkene, fremstår som en annen forgjenger. Sett opp mot tidligere visninger av Ortegas verk, som i en nedlagt tekstilfabrikk med industrielle søyler, blir den arkitektoniske bevisstheten mindre avklart i dette avgrensede rommet. Like fullt er det en spenning i lavasteinenes svev, gurglet ut av jorden selv.

Ortega representerte Mexico under Veneziabiennalen i 2015, og har i hjemlandet blant annet gjort seg bemerket som sentral i kunstnergruppen Temistocle 44 (1993–95). Denne gruppen eksemplifiserte etterdønnin-

ger av konseptkunsten, plassert utenfor den definerende vestlige sfæren. De tilknyttede kunstnerne lagde for eksempel en rekke installasjoner i forlatte, rivningsklare hus.

På denne tida var det typisk for Ortega å koble seg på litterære ideer hos forfattere som Italo Calvino og William Burroughs, men også å sitere vestlig konseptkunst fra 1960- og 70-tallet, opplevd kun som dokumentasjon. Dette var enkle og gjenfattede fysiske øvelser, som å skyve kroppen gjennom maling eller sprute vann ut av munnen. Ifølge utstillingskurator Sofia Mariscal markerte